

(2 vuotta sitten kirjoitettu teksti, jonka löysin sattumalta työpöydältäni) On maanantai. Lokakuun aamu on kuulas ja aurinkoinen, kun Carin kävelee tapansa mukaan kouluun oikaisten tutun metsäpolun kautta. Hän vetää nenäänsä öisen sateen tuoksua, jossa on jo aavistus lähestyvän talven kirpeyttä. Syksyn lehdet leijailevat tuulessa kuin lukemattomat oranssit ja punakultaiset perhoset, ja jokainen askel on kevyt ja onnellinen. Carin tuntee löytäneensä oman paikkansa ja kuuluvansa joukkoon uudessa lukiossa, johon joutui vaihtamaan ensimmäisen vuoden kiusaamisen jälkeen. Hän on saanut uusia ystäviä, sillä ilmapiiri hänen opiskelupaikassaan on ystävällinen, ja kaikkia kohdellaan tasavertaisesti. Jokainen lempeä katse tuntuu kuin palsamilta kipeän menneisyyden haavoihin. Menneisyyden, jonka Carin on jo pitkään halunnut unohtaa. Mutta jälleen kerran, keskellä kaikkea uutta onnellisuutta, muistot työntyvät armotta hänen mieleensä, jolloin tuttu ahdistuksen tunne saa työstä vallan. Carin ei voi estää pahinta muistoa saamasta itseään valtaansa. Muistoa siitä, kuinka hän ensi kertaa astui esiin vanhan lukion ovesta ja jonka jälkeen ensimmäinen vuosi oli yhtä painajaista. Carin oli täyttänyt 16 vuotta samana päivänä, kun hänen ensimmäisen koulupäivänsä lukion ensimmäisenä vuonna oli määrä alkaa. Rakastan värejä, hän ajatteli hymyillen pukiessaan ylleen itse kesällä ompelemansa kirkkaansinisen mekon. Peilistä hän kohtasi siniharmaat silmät, joissa oli yhtä aikaa iloista odotusta ja jännitystä. Heinänvaaleat hiuksensa tyttö oli yrittänyt kesyttää poninhännälle, mutta siitä huolimatta ne pyrkivät karkaamaan kampauksesta. Meikin käyttämistä Carin ei ollut koskaan edes harkinnut. Carin toivoi, ettei kukaan katsoisi hänen asuvalintaansa karsaasti, mutta sitten usein positiivisesti ajatteleva, vaikkakin hiukan ujo tyttö sysäsikin moisen ajatuksen mielensä taka-alalle. Hänhän nautti uusien, erilaisten ihmisten kohtaamisesta. Mikä muka voisi mennä vikaan? Lukion aula oli täynnä ihmisiä Carinin saapuessa paikalle. Työstä alkoi heti tuntua epämiellyttävästi siltä, että kaikki tuijottivat häntä, vaikka mitään tuijottamisen aihetta ei olisi pitänyt olla. Silmäillessään tarkemmin ympärilleen Carin tajusi, että suurin osa tytöistä ja pojista katsoi häntä ihmeissään tai avoimen vihamielisesti. Katsahtaessaan muita lukiolaisia hänestä tuntui äkkiä, ettei hän kuulunut noiden kireisiin farkkuihin ja muihin viimeisen muodin mukaisiin vaatteisiin pukeutuneiden nuorten joukkoon. Carin tunti olonsa välittömästi araksi ja yksinäiseksi, mutta ei antanut torjuvan ensivaikutelman häiritä itseään. Hän alkoi lähestyä neljää tyttöä, jotka näyttivät vähemmän epäystävällisemmiltä ja torjuvammilta kuin muut. Kuitenkin tyttö sai heiltä samanlaisen tylyn, välinpitämättömän katseen kuin useimmilta muilta. Keskustelusta ja ystävällisistä tutustumisyhteyksistä huolimatta Carin ei saanut kontaktia keneenkään, sillä jokainen väisti pienikokoista, aran oloista tyttöä, jonka vaatteet olivat usein harvinaisen kirkas väripilkku keskellä hämärän aulan harmautta. Päivän kääntyessä kohti loppuaan hän tajusi viimein syyn, kun kuuli muiden oppilaiden puhuvan itsestään pahaa, ja pahemmaksi kaikki muuttui, mitä pidemmälle lukuvuosi eteni. Carinin värikäs, omalaatuinen pukeutumistyyli ja spontaanisuus eivät olleet lukiolaisten mieleen. Maalta tuleva, ujoudestaan huolimatta sosiaalinen tyttö sai kuulla olevansa ruma ja tyylitajuton maalaistollo, ja pelkät ilkeät nimittelyt eivät riittäneet. Kevätlukukauden puolella yleenkatse muuttui avoimeksi vihamielisyydeksi ja perättömiksi juoruiksi, joita Carinin seuraan myöhemmin liittyneet tytöt levittivät ja paisuttivat. Ennen pitkää seurauksena oli väkivalta, jota Carin sai kokea aluksi hiuksista kiskomisena ja kamppaamisena. Myöhemmin häntä lyötiin ja hakattiin, ja usein tyttö joutui pakenemaan ja tulemaan kotiin huuli haljenneena ja silmä mustana. Ihmisläheisestä Carinista tuli sulkeutunut, hiljainen tyttö, joka uskalsi puhua ainoastaan koulun psykologille. Vanhemmilleen hän ei uskaltanut kertoa kiusaamisesta yhtään mitään, sillä ei halunnut heidän elämänsä huolia ja murheita. Koulumatkat hän kulki jalan kiertoteitä pitkin, sillä pelkäsi koko ajan vihamielisten

luokkalaistensa ilmaantumista näkyviin. Myös vaatteiden iloiset värit vaihtuivat surulliseen mustaan ja harmaaseen, ja murheen ja huolen varjot himmensivät silmien kirkkaan tuikkeen. Vanhemmat huomasivat pian, ettei Carin ollut oma itsensä ja että tyttö vältteli jopa jo heidän ja omien sisarustensa seuraa. Kysyessään tytöltä, mikä oli hätänä, he saivat vain vaisun vastauksen: "Ihan hyvin." Huhtikuun tienoilla psykologi soitti Carinin äidille ja kertoi kaiken sen, minkä tyttö oli salannut näin kauan, vaikka olisi normaaleissa olosuhteissa ollut avoin ja rehellinen. Tyttö sai käydä ensimmäisen lukiovuotensa loppuun kotiopiskelun muodossa, sillä oli kokenut kiusaamista, jonka rajuus kauhistutti kaikkia hänen läheisiään. Kesää kohti elämä vähitellen helpotti, mutta koskaan Carinista ei tullut enää yhtä sosiaalinen ja onnellinen kuin ennen. Carin hätkähtää hereille muistoistaan kuullessaan jonkun lähestyvän. Sydänelästä tuntuu kipeä, ahdistava tunne eivätkä kyyneleetkään ole enää kaukana. Askeleet tiellä pysähtyvät, ja Carin kohottaa päänsä käsistään, johon on painanut kasvonsa. Neljän metrin päässä seisoo ihminen, jonka tyttö olisi kaikkein vähiten toivonut tapaavansa juuri tällä hetkellä. Carin kohtaa entisen luokkatoverinsa Violan ruskeat, kajailla rajatut silmät ja kasvot, jotka ovat kummallisen kalpeat. Henkilön, jota luuli vuosi sitten omaksi ystäväkseen, mutta joka oli yksi niistä hiljaisista hyväksyjistä, jotka puhuivat hänestä pahaa selän takana. "Moi", Viola sanoo hiljaa hymyillen arasti. Carin huomaa, ettei tämä uskalla katsoa häntä suoraan silmiin. Carin tervehtii, vaikka haluaisi olla jossain muualla. Samanaikaisesti hänestä kuitenkin tuntuu, kuin Viola olisi jotenkin muuttunut. Carin tuntee sääliä entistä luokkatoveriaan kohtaan, joka näyttää muistavan kaiken sen, mitä on hänelle tehnyt. Viola kertoo olevansa syvästi pahoillaan siitä, mitä vuosi sitten tapahtui. Carin huomaa hänen olevan täysin rehellinen, mistä hän tuntee suurta helpotusta. Yhtä suurta helpotusta kuin siitä, että äkkiä onkin helppo puhua kaikesta. Tytöt antavat toisilleen anteeksi kaiken sen, mikä ennen oli niin vaikeaa ja salattua. Erotessaan Carin ja Viola halaavat, ja toivovat näkevänsä toisensa vielä joskus uudestaan. Loppumatkalla Carinin jalat tuntuvat jälleen ihmeellisen kevyiltä ja mieli iloiselta. Nousevan auringon säteet kultaavat niityt, pellot ja hiljaiset kadut. Yksi säteistä heijastuu koivunoksalla kimmeltävästä kastepisarasta ja välähtää yhtä valoisana kuin hymy koulutietään vaeltavan vaaleatukkaisen tytön kasvoilla.